

Bratr mé babičky Adolf Červenka přišel na svět dva dny před Štědrým večerem roku 1874. Od té doby nedal na zimu dopustit. Ještě před koncem století závodil na lyžích v pražské Stromovce a na Šumavě i v Krkonoších býval jako doma. Snil o cestě do Norska.

Přesto se stal obyčejným poštovním úředníkem. V šestadvaceti se na nějaký čas ubytoval ve Vodňanech, kam byl přeložen jako administrátor poštmistru Lubichovi k ruce. Asi tenkrát v c.k. službě vznikla nějaká nečekaná mezera, tak ji Adolfem zamázli. Zůstával rád, zaujat milými lidmi, městečkem i krajinou.

Adolf také sbíral pohlednice, plně zasněžené krásy různých měst do kolekce, nazvané Evropa. Dopisnice pečlivě čísloval: jednička Londýn, dvojka Vodňany, trojka Berlín, atd. Jak je vidět, Vodňany byly už tenkrát samozřejmou součástí Evropy.

O tuhle pohlednici se s vámi podělím. Byla vydána nákladem V.J.Fridricha a poštou prošla o vánocích r.1900.

Vodňanské vánoce toho roku přinesly naší rodině podivnou událost. Tenkrát u Adolfa krátce pobyla jeho sestřenka Marie, mladá učitelka ručních prací z Prahy. Ve svátečních Vodňanech se jí moc líbilo. Loučila se nerada, Adolf ji utěšoval: - Což se vidí naposled?

Ano. Do Prahy už nikdy nedojela, slehla se po ní zem. Navzdory veškerému policejnímu pátrání zůstala nezvěstná. Po mnoha letech, až za lidově demokratické republiky, přes tajné známé v cizině objevila naše babi první nitku z klubíčka Mariina příběhu. Bylo to její jméno v hamburském námořním registru a vzápětí i v imigračním „Seznamu proclených cestujících“ v přístavu Baltimore za velkou louží. Zaplat'pámbu, že nevyplula z Brém, protože lodní seznamy osob tam za druhé světové zbombardovali spojenci.

Když jsme pak ještě později směli nahlédnout do Adolfovy pozůstalosti, rozjasnilo se. Marie mu přece jen párkrát napsala. Jako správná industriální učitelka chtěla poznat svět, ale už v Hamburku se jí to vymklo z ruky. Zamilovala se do fešného, jinak dost nepraktického Jana Perkinse a společně vypluli do Ameriky.

Ten Perkins potom zahynul při polární expedici, nevzal si dost teplého oblečení. A víte, na co hlavně dojel? Na čepici! Svou ušanku lehkomyšlně přenechal někomu z vedení výpravy! Jak známo, stejně osudnou chybu potom udělal politik Clementis na balkoně domu Staroměstského náměstí v Praze v únoru 1948.

Osamělá Marie, vlastně už Mary, se v Americe neztratila. Založila a řídila dívčí školu nedaleko New Yorku. Při památce svého muže tam uskutečnila na přelomu roku 1912 reformní pokus o vyučování za silných mrazů ve třídě s nezasklenými okny. Dokázala, že takové učení teprve otužuje pro život. Sdělují to i dvě zažloutlé „pohledky“, které poslala do Čech přes bratrance Adolfa svému známému fotografovi Bruneru - Dvořákovi. Ten je okamžitě uveřejnil v časopise Český svět, ročník X., v lednu 1913. Sami vidíte - některá děvčátka jsou reformě ráda, usmívají se. Jiná asi bručí a v duchu nadávají. Škoda, že nevíme, jestli z té třídy vyšla aspoň jedna budoucí americká polárnice. Perkinsova smrt by nebyla zbytečná.

Marie (Mary) Olga Weyrauchová –
Perkins, industriální učitelka,
Adolfova sestřenice

Adolf Červenka (1874 – 1931)
poštovní úředník

Jedna z fotografií, které Mary poslala do Čech: Zima 1912 v americké dívčí škole. Žačky při pokusu o vyučování v silných mrazech ve třídě s nezasklenými okny.